

Relatio Traiani Boccalini Ex Parnasso Ad Aulum Gallionem : Calendis Decembribus Anno M.DC.LXXIV. scripta ; Continens Fatum Potentiae Seu Praecipitium Wenceslai, Ducis Saganensis, Principis Lobkowici ...

Gratianopoli, 1675

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn777763028>

Druck Freier Zugang

Givon un Tafel (F.).

Re-644 (60)^{1-18.}

14
RELATIO
TRAJANI BOCCALINI

Ex
PARNASSO

Ad
AULUM GALLIONEM
Calendis Decembribus ANNO
M. DC. LXXIV.

scripta,
CONTINENS
FATUM POTENTIÆ

Sen
PRÆCIPITIUM
WENCESLAI, Ducis Saganensis, Princi-
pis Lobkowici, Aulæ Cæsareæ Ex-Præfecti,
Ex-Consulis & Ex Præsidis Silesio-
rum.

GRATIANOPOLI

1675

15

16

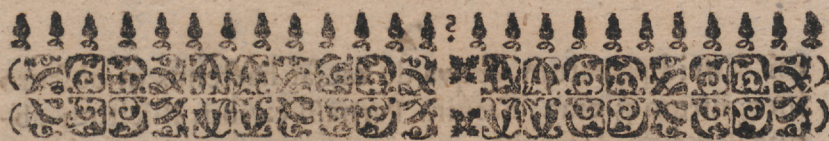
17

C. Tac. An. 13. c. 19, 1.

Nihil rerum mortalium tam instabile & fluxum est, quam fama potentiae non sua vi nixa.

Idem An. 4. c. 1. 5.

Corpus Sejano laborum tolerans; animus audax; sui obtegens; in alios criminator; juxta adulatio & superbia; palam compositus pudor, intus summa adipiscendi libido.

TRAJANI BOCCALINI

RELATIO
EX PARNASSO,

^{ad}
AULUM GALLIONEM
Anno M. DC. LXXIV,

Calendis Decembr. scripta.

Educe nuper in Parnasso ex Germani-
æ plagis Mercurio, crevit in animis
Patrum Conscriptorum & incolarum
acris cura, qvi novi rerum successus
recenter evenissent? Cur Deorum
Nuncius festinato itinere præter mo-
rem & ante tempus definitum, domū
properasset? Germani Galli que Pro-
ceres, qvi in cœlesti hoc orbe feliciter degunt ac eminet, gna-
viter quisq; investigare, perquirere, trepidare de exercitu-
um statu ac sorte, pugnarum fortuna pacis bellive fato? Ast
dum talia singuli pro suæ Gentis gloria & emolumento agi-
tant, sciscitantur, & latiora quæque suæ parti exoptant aut
sperant, inopinato demum omnes intellexerunt, argumen-
tum longè diversum delitescere. Etenim serpebat Rumor
in Parnasso, uti civitate ampla, quæ magni secreti impatiens
est, in Aula Cæsarea contigisse mutationem portento simi-
lem; Fastigio nimirum suo deturbatum recenter, uti ante
Iustrum, primariæ dignationis administrum; series tamen

A 2

rei &

15

16

17

4.
rei & quid patratum, & qua de causa? haecenus in obscuro incognitumq; erat. Etenim Parnassi civibus illicitum abditata Principū, & siquid occultius parant perquirere, donec Apollo idē publicū esse sinat: Cuncti inexpectato hoc nuncio consternati, diversos animorum motus, sermonesq; de belli Ducum fide perfidiaq; ediderunt. Pleriq; metuebant novas technas, & periculū Optimi Maximi Imperatoris Leopoldi saluti, rursus adornatū, scilicet hostili hoc tempore, ubi per fas nefasq; damnum infligere, atq; insidiis fraudulenter grassari, impii mortales permissum sibi credunt. Notatū est obmutuisse statim Gallos, forsitan ne sese improbi moliminis structores profiterentur, vel intempestivè & praefractè negando majus odiū suscitarent. Reperitur in Apollinis Parnassino territorio infinita Poëtarum Satyricorū copia, quorū multæ magnæq; cohortes, in custodiā corporis Principis sibi seposuit, atq; in Pallatio excubias agere jussit, reliqui per vias & compita distributi, ut pravis barbarorū conatibus, hostibusq; liberaliū artiū, promptè occurrant; illorū extremis castris Provincia data, explorare consilia totius orbis, & si quid scitu dignū innotescat, è vestigio & priusquam aculeata carminum arma expediant, ad Principis aures deferre. Interea Mercurius præcipiti gressu, indictaq; causa, Apollinis Numen adiverat, studia idcirco acrius exarserunt, eunctis ad penetrandum attentis, quid insolens mortalium ambitus peperisset?

Poëtae aliās in laribus suis enixo cultu afficiunt tutelam suā Deam Famam, atq; nunc Eandē consuluerunt, quare ingens consternatio apud Sapientiae Proceres exorta sit, respondit Diva recensuitq;, die IX. Octobris Vindobonæ Austriarum, præter omnem expectationē, Cæsaris jussu, captū & detentū, ex familia præcipui Ministri servū amanuensem; ac pari fato Dominum è culmine suo præcipitatum, civiliter
mortuum

f.

mortuū rideri magis quam fieri, exhorrescenda in utrumq;
indignatione vulgi, ingenti strepitu & clamore, noxia capi-
ta in Vindictā & Pœnam sibi deposcentis. Satyrica perindē
ingenia ut œstro percita, & divino suo furore impulsa, rem
altius ordiri insuper habent, confestim contendunt artis &
venæ felicitatē ostentare, acumen vibrare; gratulantur sibi
epigrammatū fabricatores de occasione oblatā, perstrin-
gendi vitia. Ovidio Nasoni, novissimæ Metamorphoseos
pangendi jus & facultatē, a seclæ non patiuntur præripi. Ju-
venalis in Venalē Amanuensē acerba ludibria parabat, cum
ille Poëta ster qvanq̄ Latii Sermonis nimitū rudis, supra cœ-
teros sui ordinis versificatores eminere prætulisset. Quo
minus ad manus perveniret lymphata gens, Ciceronis alio-
rumq; ex Collegio Oratorū intercessione factum est. Hi e-
nim intellecto dissono tumultu, placido sermone persuade-
re annixi sunt, differendū esse ambitum, non pugnandū An-
debatrarum more, expectatione opus, donec Apollinis de-
claratione constet uberius, de fatali hoc lapsu, pateatq; an
mortuo civiliter justa faciendā? qvomodo nomini illius de-
cantato parentandum? an non funus illustre panegyricū, &
cujus ex ore mereatur?

Mitigata parumper factione, ecce præsens Mercurius,
Delphico Oraculo ita jubēte leviter exprobravit præpostera
studia, & æmulandi libidinem arrogantiamq;ve; cum nō de-
ceat Parnassi Cives inconsulte agere, nec eventū mirari, non
inspecta ancipiti rerum humanarum constantia, & Aularū
lubrico vel ludibrio; scilicet prius noscendum seriem casus
& qvalitatē, ne inepto vel iniquo judicio nos impediamus.

Vocatis igitur ex cujusvis Collegii Virtuosorū (ut vul-
go loquimur) Primitivis, dixit Mercurius; Ante decursum
aliquo annorum, emptum Principi Lobcovvicio, Duci Saga-
nensi, Aula Imperatoriz nunc ex Præfecto, mediocri precio

A 3

per-

15

16

17

peregrinū Mancipium, non unius facinoris reum, falsi com-
 pertum, relegatum, lenocinii insimulatū, patria profugum,
 Rufini vocabulo indigitatum, altero privum oculo, adeoque
 in actionibus ædilitii edicti obnoxium: imò ad æs & libram
 æstimatum, versutia, fraude, & proditoriis meditentis,
 ceterorū qui inveniri possint, servorum improbitatē præpō-
 derasse. Verum abdicata hac juris facultate, flagitia manci-
 pii omnibus palam nota, Dominus solus voluit nescire; imò
 ea caritate Rufinum suum amplexus est, ut totius familiæ
 hominibus non tantū, sed quibuscunq; aliis anteferet. Ad-
 monitus Princeps, gratia & honore sibi larga manu attribu-
 tis, Rufinum arroganter abuti, ambitiosè jactitare, se in san-
 ctiorum consiliorum conscientia adsumptum & adoptatum,
 nihil se incio statui aut patrari. Proinde solerti cautione
 hic opus, indubitatum enim, venalē illius animum, manus-
 q; rapaces quæstui prostare, & plus offerenti semper apertas
 esse; Idoneis testibus ac Scripturis, temerata jã tum fidei in-
 cusatā, publica voce criminationibus adpersum, nulla de-
 fensionis specie nomē liberasse, silentio facinora non diluif-
 se, sed potius confessum esse, ac omnium ore damnatum,
 Contemnere Dominus delationē nesus, suamq; famam per
 servi scelera labefactari; nisi quod interdum perfunctorie
 instaret, aut potius amice hortaretur, incumbere ipsi, ut
 crimē impactum, acceptæ nimirum ab Emissario exteri
 Principis pecuniæ, idonee excusaret, neve speraret, tantum
 nefas silendo evanidum fore. Rufinus ad hæc, adornatam
 jam litem adversus delatorē, preces jam judici competenti
 oblatas, se id satagere, quo de innocentia sua orbi & urbi
 abundè constet. Ast falsitatis & oris impudentiam exitus
 monstravit, cum justitiā sibi administrari, Rufinus nunquā
 petierit, contentus auri pondere, nefarium nomen & tur-
 pitudinem sceleris ex facili tolerans.

Aulam

Aulam in stuporē egit summi Præfeci sui insolens æ-
 qvanimitas, cum nemo ab immitti ejus ingenio severitatē
 separari posse, crederet, nisi occulta quādā ratio ita juberet,
 quā tamē suspectari aut rimari, anceps & intutum, exhorre-
 scentibus cunctis atrocis animi impotentia, non imparem
 ad cujusvis fortunā famamq; subruendam. Id tantum mi-
 rati sunt omnes, quod profanus Dominus, omnis ferè pie-
 tatis illusor & contemtor, Rufini sui fucata pietate, quasi ex-
 cæcatus, aliis persuadere allaboraverit, in hominē conspe-
 ctæ sanctitatis & innocentia ejusmodi suspicionum probra
 neutiquam cadere.

Securus idcirco superba Dominationis apud Herum,
 animum ejus usq; quaque subegit, & in triumpho duxit, ut
 tuto vel impudenter proloqueretur; ardua negotiorum &
 consilia Reipubl. incolumitatem continentia, suo adsensu
 transigi, imò à suo nutu pendere. Grassari Rufinum ne-
 fandis artibus, ingeniumq; sordidum in conquirenda pecu-
 nia unice exerceri, illumq; Domini autoritate tectum cun-
 ctis illudere, nec Cæsari Aulæ, nec ignorabatur, ideoq; publi-
 co nomine insinuatum hero, familia sua abigeret, aut ma-
 numitteret pestilens Mancipium.

Surdo narrabatur fabula; adultam utriusq; amicitiam
 mutuamq; amorē ut diffuerent, salubres admonitiones fru-
 straneæ ac prorsus invalidæ, è contra secretiores & nocturnæ
 fermocinationes cottidie invalescebant, & impensiore cura
 frequentabantur. Hac via Rufinus exploratoria artis appri-
 me gnarus, solerter penetravit, quid de die in diem rerum
 gereretur, proterva autem mens & auri sitibunda, nihil san-
 ctum aut occultum relinqvens, ubi utilitatis spes fulsit, pro-
 fanare omnia susq; deque habuit. Apud Junonem quon-
 dam liberiore accessu gavisus est, ac familiari colloquio ea
 sine discrimine effutire licuit, quæ vulgari poterant, aut
 reticere

15
 16
 17

8.
reticere debebant; præcipue in id edoctus & incumbens,
ut heri sui gloriam, felicitatem, potentiamq; pridem vacil-
lantem & lapsabundam, veris fictisq; præconiis adstrueret,
ac pro viribus firmaret vel stabiliret. Sed perfidum os, ea
quoq; subindè dixisse, ex propria ac spontanea confessione
scitur, quæ Domini famam ancipitè reddere, fortunæq; præ-
cipitiù accelerare valeret. Demum Rufini animus effrons,
eiusq; depuduit, quod palam effaretur, cum de Augustis nu-
ptiis ageretur, sese autore deniq; statutum, quænam in sinu
Jovis recubaret Dina? indeq; opimo præmio se dignum;
quod si non daretur, minas adjecit, de vindicta pœnitenda.
Quanta dementia fuit? putare, aut sibi noceri ne à jove qui-
dem posse, aut se nocere etiam jovi posse. In verbis non
semper terminabatur Rufini audacia, sed quoties opus, Do-
mini furiosam potentiam exiit, cum illam adeò possideret,
ut carminibus & incantamentis eam sibi mancipasse, non o-
mnino vana conjectura sit. Quis crediderit? summam Cæ-
saris vigilantiam & industriam ne Resp. detrimentum pati-
atur, in hanc delictorum seriem durare potuisse, quin justo
supplicio reatum tolleret? Censent prudentiores, excluso
non ita pridè magni nominis Ministro, horruisse, & hæc fuisse
Clementissimam ejus indolem, renovare rursus asperita-
tem & pœnam, provocareq; æqua vel iniqua Mundi judicia.
Scilicet maluit benigno svalu modestiam & obsequium im-
petrare, ac placidiorem obicem malignis consiliis ponere.
Postquam verò hoc etiam inane fuit, vicit deniq; injuriæ a-
trocitas, ut fulmine stricto noxia Capita quateret.

Primitus Secretorum Præfecto inclyti nominis & fidei
viro, negotium datum, ut Rufinum in custodiam traheret.
Insigni dexteritate hic opus erat, ne perficacia Rufini sem-
per fugæ intentæ, sacras aras pro more amplecteretur, aut
alio effugio erumperet avolaretq; Confectum hoc absq;
ullo

ullo strepitu, proax mancipium ad interiores Austriae can-
cellos vocatum, comparuit, dictatam sibi prater opinionem
captivitatem, initio superbe renuit; visa autem necessitate
praesenti, & quod Imperator juberet, stetit extra se positus,
famulo eadem Carceris fortuna cessit. Itur statim ad Do-
mum Lobcowicianam; & memoratus praefectus, litteras,
scripturas ac codicillos, Heri juxta ac Servi, Caesari sibiqve
vindictas secum avexit, nullo ex domestico renitente, in-
scio etiam Domino, qui tum temporis in sanctiori consilio,
consuetum locum & suffragium occupabat.

Sagaciores aulici haud difficulter praevidebant, non ha-
suram in scelerati mancipii captivitate, Caesaris indignatio-
nem. Noverant quippe fatum potentiae raro in Aula sempi-
ternae, & Praefecti lapsantem indies autoritatem; constabat
ab aliquo tempore, amicitiae Caesareae speciem, quam vim il-
lum obtinuisse. Optime sciebat Lobcowicius, quemadmo-
dum Domini favorem extorsisset, tum quo supercilio qui-
busque meritis gratiam avertisset; fastidiumque sui creasset
provocassetque. Tanto tamen astu fortunae fugam celavit,
ut nec ipse videretur sensisse, assiduus in Regia, iram Caesaris
& ludibria Ministrorum, ferendi constantia superare autu-
mans: Epulatus etiam domi bis terve cum inferioris classis
nobilibus; nam primi ordinis mensam & familiarem con-
victum, jam damnati, merito oderant. Et cum heberi a-
lioquin menti perspicuum esse posset, ab Apice suo dejectum
eum, cujus servus & condicilli attinebantur, nomen etiam
non occulte traducebatur; indignati sunt omnes, cur di-
missionem ab Aula, quam dudum habuerat, non impetra-
ret, aut generoso consilio spontaneoque secessu, novissimum
ictum praeveneret, prout ante hac Ratisbonae Divi Ferdinan-
di III. tempore, illum factitasse ajebant. Verum maluit usi-
tata dissimulationis larva velatus, locum, quem propitiis
B gratiis

15

16

17

gratiis obtinuerat, semper insistere, praefecturas & opima officia retinere, opes jam cumulatatas ulterius augere, sordes & avaritiam aperte profiteri, quam id agere, quo nominis & famae decus, in extrema senectâ incolume ad posteros transmitteretur.

Igitur atrox demum detonuit fulmen, die XVII. Octobris cum in procinctu staret, praeter morem festinantius Aulam & Consilium ingredi, scriptum, Caesaris nomine traditum recepit; *Quo dignitatibus ac muneribus exato, injungitur Lobcowicio, ut intra triduum Regia & Urbe facessat, domi sua in Boemia Raudwicii maneat, & exulet; indeq; non discedat; aut cum quoquam litterarium commercium frequentet. Causam hujus sententiae scire neutiquam ambiat; inobedienti vitae bonorumq; amissio statuta.*

Qua vultus hilaritate, quibusque assuetis salibus & facetiis, proscripius viderit ferale tabulas, quilibet haud difficulter conjiciet, occultos pectoris motus solerter premere doctus, nunc pallido ore calamitatem suam ostendit. E vestigio adiit vicinum Mystam intime sibi notum, rigidioris equidem inter stoicos philosophos disciplinae hominem, aulae tamen non ingratum, eumque plorandae sortis suae participem reddidit. Verum ubi intellexit, solamen unicum mortis, horridam patientiam remedium ulterius nullum, nec tristi adulationi locum superesse, agerrime tulit. Attamen revocato paulisper animo ad artes & simulationem suam reversus, mentis tranquillitatem studiosè praetulit, adeoque inolitos fucos promptis, ut in porrectiore fronte, ferociae & asperrimae indolis ulla turbulenta indicia aut signa non pellicerent.

Aulae proceres & reliquum vulgus, plusquam lapideo frigore obriguisset visi sunt. Principio omnibus silentium ingens, fremitus rursus, & dimanante mox famam atrocitas

rei

rei multos ad contemplationem coëgit. Mox de obscura facinoris causa, varia & interdum periculosa conjectura. Magnatum ferè neminem, signa misericordiae vel odii mutaverunt; anxii quidem & perterriti, dum sortis humanae fragilem conditionem, ex priori fortuna secum agitant reputant. At verò crudele simulacrum, quod supplicii cultu adficere ac placere oportebat, nec tamen devotis submissisque hostiis satis permulceri poterat; à celsissimo culmine prostratum cernere, clam gaudebant, & onere jugoqve excusso, sibi invicem gratulabantur, quasi recenter libertatem adepti, vel emancipati & sui juris facti; prudentes, ruinae causam non in ira Domini, sed puniti vacordia stetisse. Imò referebant aliqui cladem hanc, ad Divinam talionis legem, memores, quibus machinis hodiernus Ex-præfectus sui ordinis socium Aurimontium, invisum sibi & æmulum, nuper amolitus erat. Aiebant nunc illum cunctis pœnam dedisse, quæ universos vesana protervia læserat, linguaqve lasciva petulantia sauciarat; aut si offendendi libidinem mitiori vocabulo temperare velimus, orbi terrarum imponere & illudere, virtutum suarum maximam profitebatur. Singuli certè invicem qvesti, quibus simulatae amicitiae fallacis, quibus injuriis, dieteriis & cavillis, non sine dedecore, tamen ipsismet cavillatoris, adfecti erant.

Cæterum cum publicor: consiliorum fortunam respicerent, damnabant immensum ambitum & effrons desiderium Ex-Consulis, qui ejecto jam æmulo, & pessumdato Aurimontio Secretioris Senatus Præsidium (Directorium dicunt) specie vicariae opis, sibi petere & arrogare, Caesariqve timorem extorquere, ausus fuerat; facinus certè, si patrifamilias intra privatos pœnates accidisset, servo sæva castigatione luendum; in homine civilem prudentiam & experientiam professo eò acrius multandum, quod non publici boni, sed privatae rei agenda vel firmandae auctoritatis gratia

tyrannidem illam appetiisset quibusvis in auxilium vocatis artificijs, acquirere machinatus esset. Profecto Atlas sui temporis Divus Leopoldus, firmiores cervices incumbentium negotiorum oneri jam dudum opposuerat, in tutelam ire recusavit, prudens sciensque quantum ex Republica peteretur, & quod Ex-Consulis socordia, ac vigor animi vergens, molis sustinendæ impar foret, quodque cum Diocletiano muscas captando occupatus, extrinsecis corticibus inhærens, interiorum negotiorum vim, ad aliorum curam & laborem rejiceret. Credere fas est, dum Cæsar Ex-Consulis stolidam ambitionem, supra omnia jura & leges attollere abnueret, (ne summo rerum ac deliberationum illum amplius munit, utque in hac eminenti libertate cum exteris amicitias pro libitu obruere, aut injurias fraudesque Rempublicam spectantes, pro sua libidine & privata cupiditate, permulcere & negligere posset) emotæ plerumque mentis hominem ita irritasse, ut postmodum ad reproba, & deteriora quæque flectere cœptaret. In animo revolvente iras, etiam si impetus offensionis langvesceret, ob acceptum videlicet plaustrum argento signato gravidum, memoria forsitan adhuc valebat, qua furiosa in consilia propelleretur. Noverint Dii! noverint exterorum Principum Legati! & quibus aliàs altior intellectus. Quamquam enim obsequium publicè non exueret, abitum tamen & secessum ex Aula, simulare ac minitari non erubuit; postquam enim eximios redditus ac fructus colligeret perciperetque; annuatim, ex sublimiorum munerum possessione, quotiens ad abdicationem vanam & irrisam revolveretur, judicabant omnes, precandam posthæc Modestiam, ut contentus esset.

Veum immanem ambiendi libidinem, prodere perrexit Ex- Consul, incumbens spei, qua illi indulgeri non licuit, scilicet giganteo conatu, alijs novisq; cuniculis dominatio-

1168

nem expugnare aggressus, in lucro habuit occasionem oblatam, quod cœlibi Domino Coniunx quæreretur; fovit igitur illam per quam Austriam sanguinem misceret, & Augusta Domui adfinis ipse infereretur. Timeri me herculè meruit novissimus Sejanus, audaci consilio plusquam civilia agitant, limites suæ fortunæ prætergressus. Tanta quippe est insanæ mentis aviditas, & propagandæ dignitatis, cumulandi; auri & opum, insulsa libido, ut prudentissimum quemque sua dulcedine convulsam, transversum agat. Quis enim svasiones illas privato destinatas commodo, ac desiderio solum svadentis, non ratione nixas, manifestè non deprehendat & abominetur? Ex-Consul tamen tot annis tot rebus exercitus, non omisit pertinaciam suæ destinationis, serere convitia, calumniis lacescere, atque in maledicendâ scenam cavillandive consortium, illustrium fœminarû maximè garrulas illicere & stimulare, sui nec amplius memorè furere, & quod incredibile ultimis probris differre per quâ unice sibi obstari putabat. Abrupta contumacia Dominû terere, & à meditatiis nuptiis abstrahere sategit ac molitus est.

Hiscè institutis invidiam & odium provocasse Ex-Præfectum, nemini dubiû, cum enim ex spes desiderii esset, altius metuere & anxius agere visus est. Cæterum haud vanè tunc conjicere licuit, mox odio & iracundiæ reliquas cupiditates cessisse, & efferatam ejus mentem violenta magis rabie exaruisse. Perindè in proclivi est ut credatur, Ex-Consulem ultioni intentum, consiliorû flexu & gyris (uti erat mirandus Aulicarum machinationû artifex) negotia torsisse, inquinasse; silendo, loquendo, ac per Rufini flagitiosissimam interpretationem linguæque ferociam, temerasse ac profanasse; in adversa castra transisse, hic militasse, alibi pugnasse. Scilicet contumax animus, sinistris non secundis Reipublicæ successibus exultavit, frangi quam flecti ma-

luit, palam ostendit, præfractè ac eleganter cunctis illudere non omittens; neque etiam aversæ junoni litare sustinuit, quasi non Diabolus quoque suum fulmen esset; Sed genuina cladis causa, recondita pectoribus eorum hæret, quibus conscientia facinoris permessa est, eoque anxiori cura & impatientia sollicitas mentes macerat; sed frustraneo conatu notitiam anhelant, quibus adyta rerum haud patent.

Apud imperitum vulgus propitia fama floruerat Ex-Præfectus, cum initio magistratus bonis consiliis innotescere cupiens, munerum sordibus constans pectus opposuit, ac de illibata justitiæ administratione solerter agens, venalicios captatores increpationibus & cavillis severè castigavit.

Proxima eidem cura fuit, hirudines Reipublicæ & sub-jectorum, ararii scilicet curatores, & peculatorum infinitum numerum, pro merito coercere, ingenti applausu populi, qui levamentum vectigalium, & exprimendas iam spon-gias sperabat, sed exitu repente euanido. Nam haud dici perseveravit penes gnaros rerum aestimatores ejusmodi innocentia, & Ex-Præfecti publico emolumento tantum dediti, sensus & encomium, cum ipse hiantibus semper faucibus non pœnitendos pecuniarum acervos deglutiret, quæ-sito inani colore, productis ratiociniis, docentibus, ex mutuo aliisque titulis olim debita nunc exacta solutaque. Instru-cta taliter scena, evidens fuit ab Ex-Præfecto nihil actum, quam inani terriculamento, fisci ministris, uti puerulis ve-tulæ solent larva obducta pavorè injicere, prædam deinde sibi tribuisse. Delibatus hisce rigor Ex-Præfecti lentescere cœpit, & quamvis palam excandesceret, clancularia nihilominus conspirationis, cum ararii curatoribus deprehensus fuit. Utrinque scilicet id actum quo sub specie inimicitia, tutius ac commodius quisque pro se tenderet, nemine fraudum vestigia perreptante. Inde

Inde plebes prorupit, initio scelestum Rufinum rabido furore, omnibus diris devovere, ad patibulariã crucem destinare, vel suis dentibus ad excarnificandũ postulare. Tantis ubiq; fremitus & obtrectantium proçax Clamor, ut perduellis, proditoris, perfidiq; nomina, ipsiusmet Ex-Consulis aures personarent, cũ vicinum templum adiret. Publico igitur abstinere, & domesticis laribus se includere satius duxit. Luctuosa rerum facies, spectare eum vix uno alterove famulo comitatum, quem antehac virorũ illustrium & nobilium magnæ catervæ stipabant, & quem alias Optimates cuncti metuebant, nunc à sentina vulgi jurgiis & injuriis affici, & singulorum ludibriis impunè patere. Summum doloris & ignominia fuit, celsissimæ autoritatis Dominum, nunc deterrimo mortaliũ vilissimoq; mancipio æquiparari, utrumq; uno nomine ut socium & correum appellitari ultima dignum miseratione vel indignatione, infamiam hanc ad posteros duraturam.

Cesertum adeo Ex-Præfetti limen, ut nemo compareret, qui fomenta vulneri superadderet, dolorem mitigaret, nullum enim sincera caritate in amorem & amicitiam pertraxerat, neminem ex prioribus candidè colere, officiis aut beneficiis obstringere unquam studuit, vel infra Majestatem suam ratus, quævis sibi in fortunæ vitæq; subsidium adsociare. Forte etiã animus sævus, & enorme supercilium haud patiebantur ullum in clientelam fidam allicere aut assumere. Candor ipsi nullus, quomodo enim quoslibet averfando, ad se amandum provocaret? Et Mecastor, qui quotquot sunt mortalium immani arrogantia despexit, illudq; Tiberianum, oderint, dum metuant! factis perpetuò exprimens, dulcissimum humani pectoris adfectum, amorem, sperare, aut alios in veram sui venerationem illigare valeret; Eousq; dilexit Tiberii artes Ex-Consul, ut com-

para-

15

16

17

paratione instituta, scripserit nuper non nemo, illum fuisse per omnia, qualis Tiberius. Hic occultabat omnes animi affectus, quæ cupiebat non dicebat; cum oratione vultus pugnabat; quod expetebat detestabatur; amplectabatur quod oderat; irascebatur non conturbatus, conturbabatur non iratus; Sic stringebat inimicos & amicos, verbo, ad simulandum & dissimulandum fictus & factus erat, astutus Tiberius. Sed quid? quis crediderit Tiberio? nullus; verum amicum habuit nullum, ipse omnium amicus fucatus, inimicus verus; contabuit omnium odio miser Tiberius.

8.

Quamprimum amoris & amicitiae mentio injecta, recordantes memorabant, quotiens illud, turpe senilis amor! exprompserant videntes, Ex-Præfectum noctu diuq; illustres foeminas adsectantem. Coniuge quasi repudiata, certè à thoro & mensa spontè separatus, cœlibis instar vitam ducebat, mulierum tamen dulci perpetuo innexus, ex formoso puellarum grege venustissimas deperire adveverat; Ea ratione, imagines illæ animum perambulabant, ut semihomines vocaret, qui sese optimo humanitatis gaudio spoliarent nec amarent; Et quanquam dimidiusculi, ad solida & summa hujus generis vota improba non daretur aditus, in secundis tertiisque hærent. Quis enim aiebat, nisi Saxeus, inter tot radiantium oculorum fulgura non accenderetur, & lento incendio deflagraret? quis gemmeos vultus, micantibus genis inter nitentem purpuræ sævitatem, & rutilantia oscula, quæ Jovem in omnia animalia mutarent, corâ explorans non possit non adorare? Ex-Præfectus certè in facie totius aulæ Gratias illas devoto & exquisito cultu veneratus est, splendidissimis donis ac gemmeis munusculis sollicitè ad aras Divarum litans, ut qualemcunq; speciem vel umbram mutui amoris redimeret. Benevolo interdum nutu, mox indignatione audacioris societatis & sequelæ, matatus anxius semper egit, amoris pervicax, Nulla

Nulla verò nisi fortunam & felicitatem hominis suspexit aut in familiaritatem admisit; unaquaq; in id intenta, ut depontani senis tenacitatem, in juvenis prodigum luxum converterent, & non poenitenda multa insanas coercerent cupiditates.

Qui enim annorum mole pressus senecio, solidam exhauriret voluptatem? Quanam matronarum, nisi ex inferorum furiis, frontem incultissimis sulcis minacem, vultum torvum, Verticem crinis egenum, sterile caput, nec ulla ad optiva coma, aut capillamenti cincinnis in juvenilem nitore adornatum, in deliciis numerasset? hiatu patens os, barbamque mucò tabacòq; concretam vel eonditam osculata esset? Nulla illotis se spurcisq; manibus, aut digitis plusquam accipitrinis ungvibus armatis in prædam dedisset, aut in pretio habuisset, squalorem decrepiti hominis, nisi aureo imbre quandoq; madefacta, æstum & pulverem restingveret. Ambitu tamen foeminae exarserunt, suam quæq; nobilitatē, formam, potentiam contendere, ac digna tanta amicitia ostentare; in hoc callidè, ut Ex-Præfecti voluntatem amoris recordem sibi manciparent, post munera, officia, dignitates, pro libidine sua ut spolia dividerent; Vel versutæ in hoc conspirarunt, ut delirium amoris, in profusissimi risus & ludibrii argumentū crederet, eo innocentius quidem, quod hoc modo turgens crumena referatetur, & strictissimæ manus homo donare nesciens, effuse hic spargeret ac perderet amicas opes. Plausu solum & petulanti joco excipienda scena, nisi & Reipublicæ illuisset. Libido & voluptas apud Ex-Consulem, rubor autem & dedecus prostitutæ Pollutæque primariæ dignationis altius hæsit. Commeantibus quippe reciprocis cottidie epistolis, amantium iras & amoris redintegrationes continentibus, dum commessationes foeminarum coetus, & colloqviorum turta animo voluit Ex Consul,

G

tempus

15

16

17

tempus negotiis, consiliis debitum effluxit, mora damno-
que in rerum agendarum pernitiem redundante, cum occasio-
num velocitas periret. Non latuit toties præmonitum Ex-
Consulem, quanto errore insaniret, sed quo minus fortiori
consilio abdicatis vitiis, ad virtutes & officii curas rediret,
lascivi invidiam exempli auferret, effoeminata consuetudo,
& mentis pervicacia prohibuerunt.

Ineptiens interea vulgus nugacem impuramque ExPræ-
fecti vitam excussit, privata occultaque vitia, foedos mores,
obscenitatem oris sugillavit, ex fatui, ut individui socii ge-
nio ac confortio cuncta æstimans, veros quam falsos utrius-
que lusus narravit, contendit, ridendaque facinora, meritis
cayillis & cachinnis traduxit & reprehendit. Ex-Consul res
suas domi componit, non quidem ultimam voluntatem or-
dinando, sed debita & æs alienum solvens. Cæterum ubi
ad Domestica servitia perventum, nulla largitionis vel libe-
ralitatis vestigia, sed pristina tenacitatis sordes aperuerunt.
Avaritiam vel plebeio opifici pudendam, nec patranda, ad-
versum miseros & inopes homines usurpavit; ad stipulantibus
in rei quasi bene gestæ gloriâ vel infamiam libertis, quibus
honestâ pariter ac inhonestâ laudare mos est. Incubabit uni-
cè corrasis undeque opibus, quarum custodiâ cum omnes
asportare nequiret, unice Cordi habuit, secum quidem in pa-
triam insignem partem avexit; sed providentia non eo usque va-
luit, ut securos sibi redderet Thesauros, publico namque Cæ-
saris jussu, quod reliquum erat, postea detentum & obigna-
rum fait.

Illuxit demum fatalis dies, quo civile funus efferendum.
Summo igitur mane, pacatis prius Diis manibus apud San-
cti Augustini fanum, excessit, evasit, erupit Ex-præfectus
Ex-Consul, Ex-Præses. Rariores ex familia servi, necessitate
adacti privata, quam amore & muneribus inducti, cadaver
equuti sunt.

Nullæ

Nulla illic *naevia*, nulla luctus imitamenta comitabantur, nisi debachantis lascivientisqve plebis non planctus, sed plausus, non suspiria sed dicteria, non preces sed execrationes. Hæc dum edissereret Mercurius, Ex-Præfecti casum, haud valdè mirati sunt virtuosi, habentes in oculis Lermianos, Bironios, Ancreos, Guisios, aliorumq; præcipitatorum exempla. Portento tamen proximum judicarunt, insolentis hominem ingenii, fictis virtutibus tam diu in aula palliatum, cunctis sua culpa invisum & superbia exosum, fastigium tueri potuisse. Abominabantur idololatriam, qua furiis circiter agitatus Dominus, funestum Mancipium, Rufinum scilicet suum adoraverat, captumq; indoluerat.

Primores Collegiorum jam agitabant animi sensa sigillatim edere, nisi interrupisset sermones unus ex speculatoribus, nuntians, adventare Legatum, lugubri habitu, submissa barba & pompa quasi funebri tetricosum. E vestigio Præfectus ceremoniarum atrienses mittit exploratum, de sorte & conditione peregrini hospitis? quæsitumq; quorum hominum esset? Regressi respondent, esse libertum Ducis Sagenensis aulae Cæsareæ Ex-Præfecti, eiq; nomē *Pallas Sertorius*, desiderare Apollinē adire, precesq; Patroni exponere.

Hinc novus rursus habitus animorum, reputantium, quid deniq; portendere tlegatio insolens? cum ab exule ac proscripito proficisceretur, non à Principe fatisfuncto nec publico nomine. Quæsitum idcirco an admitti possit debeatve Orator? Præsertim cum videatur tantum questus, dolores & lamenta ferre, id judicare pullam liberti togam, loqui multum in mœrorem compositum: Abigendum existimabant Stoici & Epicuræi novum hominem; dandam illi provinciam, ut Boëtium de consolatione philosophiæ repetitæ prælectionis, Patrono traderet, quàm serenas mentes &

tran

15

16

17

tranquillitatem Parnassi ejulando perturbaret. At vero Pallas propositi pervicax, misit ad Apollinem literas fiduciales amplissimæ facultatis, qui arrogantiam superbiamque mortalium, benigna solet clementia ulcisci, nunc etiam responderi jussit: *Senatum Palladi dandum extra urbem*. Rara patientia tulit Orator, solennem ingressum sibi præsci di & accessum differri. Consuevit enim Apollo singulis mensium Calendis, supplicum preces publice audire, cognoscere, & meritum cuique decus tribuere vel negare.

Conditto igitur mensis Decembris die, Numen omnium scientiarum, insigni Majestate ac pompa è palatio Delphico progreditur, comitantibus Serenissimis Musis, Principibus, Regibus, ceterisque hominibus, pace vel bello, ense aut calamo ingenioque inclutis ac gloriosis, quique post facta egregiam famam ad posteros propagarunt, & nunc etiam æterni nominis decore florent, ac per virtutem in animis mortaliū vivunt. Comititia tum in suburbana villa Senecæ, Stoicorum Principis habebantur. Solium postquam occupasset Delphica Majestas, reliquus etiam cœtus circumsedisset; ingressi sunt primordio, ex literatorum sectis Apollinem rogantes, uni, ut aboleret invidiosum dictionem, quo barbarè ajunt, *Meri Legista meri Afnista*: Alii militum nomine, orantes, ut de com meatu & annona exercitibus maturè prospiceretur, ne bella publico exitio desererentur. Et quanquam Mars idem validè urgeret, acerbam Quasitoribus multam minitans, res quidem magnis contentionibus agitata, sed negotium dilatum fuit; perinde ac desiderium illorum, qui ex avito & claro sanguine oriundi, petierunt, ut recens numularia Nobilitas, in immensum pullulans & excrescens manifesto discrimine ab antiqva discerneretur.

Introductus per præconem novellus Legatus, Pallas tertorius,

torius, incesu debili, lentis gressibus, ore funebri, mœore
 marcidus, & futuri anxius visibatur; at revocatis audacis in-
 genii viribus, ita loquutus est; *Serenissime Apollo litteraria*
Pater patria, vosq; Patres Conscripti, Mirari video inopinatum ad-
ventum meum, quod mundo adhuc superstes, Parnassi ad beatas
Jedes penetrare ausus sim. Conatum Patroni mandatiq; necessi-
tas excusabit, cujus voluntati ut Manliani imperiis repugnare,
vix unquam impune licuit. Is equidem ex terrestribus oris
proscriptus, ex spes cujuscunq; culminis inter mortales, triste ex-
ilium patitur: Ne tamen incomparabiles ingenii dotes, artes a-
nimi, sapientie & experientia sue presidia, inane otium & se-
gnities obliterent, inter Parnassi cives recenseri, & cooptari hu-
militer, nec inique forsitan, obsecrat & obtestatur, meq; ad id
exornandum, ad Tuam Majestatem Appollo, & Augustam hæc co-
ronam destinavit. Palam est Celsissimum Ducem Saganen-
sem Wenceslaum Principem Lobcowicium, gloria & annorum
plenum excidisse fastigio Aulica Praefectura, in quo Caesaris sum-
mmum judicium illi collocarat. Suone facto? an aliorum invidia
obrutus? anceps & dictu ambiguum. Cognovi pro dolor! quan-
tis casibus humana omnia vertantur, & nihil tam securis radici-
bis niti, in quod violentia fatorum non valeat; Nam ut quic-
que altiore confcenderit locum, eo apertior tempestatibus for-
tuna. Optimum quemq; altissima cupere, equalitium est, nunc
tamen, qui id iniquius interpretantur laudatissimos conatus am-
bitious nomine deturbant, propriamq; ignaviam hoc velo te-
gunt actuentur. Patronus meus adhuc adolescens, speciem ex-
celsæ magniq; nominis vehementer appetit, intravitq; animum
militaris gloria cupido; hinc prima castrorum rudimenta Alber-
to Duci Friedlandie, hem! quanto Imperatori bellico, adprobavit,
ejusdemq; fortitudinem præclaræque facinora, ut imitationis e-
xemplar posuerat sibi. Mox ubi sublime ingenium ratio & atas
mitigarunt, in Aulam digressus, ut civili non minus prudentia

8. *animum imbueret, semper tamen, quod est difficillimum, reti-
 nuit ex sapientia modum; nam interrogata hac semita, nihilomi-
 nus aequae ac in acie & campo bellicis consiliis tam gravitate incu-
 buit, donec omnibus, ab imis exordiando, Magistratibus & hono-
 ribus perfunctus Aula summa praefectura ut miles veteranus ru-
 de, donaretur. Sedeben! neutri Boemica gentis civi meo, con-
 tigit, integrum nomen ad tumulum deferre, longe lateq; domi-
 nati sunt, ne innocentes morerentur, vicissitudo rerum, ac li-
 vor amulorum utrumq; interemit. In solatium mæroris cedit,
 ambos inauditos & indefensos, tanquam innocentes perisse. Po-
 tuisset de criminibus quaestio institui, iudex & defensor dari, sed
 id forsitan inimicorum astus & malignitas exclusit. Unde dubi-
 tare cogor, sit ne aliquid in nostris consiliis? lice atque inter ab-
 ruptam contumaciam & deforme obsequium, pergere iter, am-
 bitione & periculis vacuum. Herculeos labores Duci Saganensi
 domi forisque, pace & bello exantontos, ingentiaq; merita, qua
 ipsum Parnasso commendare valerent, hic percensere, & verbis
 obscurare lubens abstineo. Hodie enim obtrectatio tantum & li-
 vor pronis auribus accipiuntur, & ob virtutes certissimum peri-
 culum. Neq; etiam relatu illius virtutum, in comparatione ali-
 orum locus, vel opus est, cum ceteros mortales orbis concordia ju-
 dicio, sapientia & ingenio antecellat. Neq; valde sollicitus sum,
 quod vulgares hebetioresq; mentes, quibus nec veritas nec judi-
 cium, occæpent mortuo leoni insultare; Atrox in Duce & im-
 mane ingenium damnant; Ast ego adfirmaverim, quod is vultus
 habituque moris antiqui, aestimatione recta severus, deterius
 autem interpretantibus sevens habitus fuerit. Monere molli ser-
 mone, rogare est. Blanditiis auctoritatem salvam & illibatam
 fore, nemo sapiens asseret, tutius semper habitum terrore quo-
 dam illam circumdare: juncta Patroni mei veriverbium; Qui
 non est formidabilis, non est considerabilis; Qui non est
 considerabilis, est aut erit miserabilis; Scilicet salutaris ri-
 gor,*

gor, vincit inanem speciem clementia. At lepidum est obiectari
 Duci Saganensi vivacem oris promptitudinem? quam procatita-
 rem & lingua ferociam vel petulantiam indignant) jocos & sa-
 les, quibus in specula quasi locatus ineptias & reprobos mores,
 acutè excipere soverat. Quid elegantius quam ad omne ver-
 bum sententiolam habere? quid Urbanius quam omnium dicta
 factaque excipere improvisis facetiis? Huic venustati cum acce-
 ret potentia dicentis securaq; audacis, regnavit ubivis, hac
 jocatione, non ingrata etiam illis quos laceffebat. Ingenium illi
 mixtum concedunt, nisi quod aliqui ad stoliditatem declinasse
 velint. Largior, quod promptus & pœnè turbulentus animus,
 impetus pectoris diversos suscitavit & exciderit, & cum mole sua
 unus alterum premeret & praveniret dissonos quandoq; sermo-
 num sonitus prorupisse, qui sinistros asstimatores fallere potue-
 runt; cum tamen Dux Saganensis in allos contentus eosdem
 subito temperaverit. Nam ipsum id unice egisse novi, ut habili
 fugo se suasque cogitationes tegeret, ne cui aditus esset ad inten-
 tionis actionisque interiorè contemplationem. Propterea
 illi solemne fuit, idem asserere, negare idem; jubere ac interdi-
 cere eodem nutu; varios sermones cum variis callido deflexu in-
 situere, semperque ejus generis, quo audientibus posset impone-
 re. Nam dolosi aucupio insidias parantes, dicta factaque no-
 stra suo ex genio malitiaq; interpretantes vel accedentes, deci-
 pere & frustrari, illorumq; audaciã scelere licito ulcisci, quid ve-
 tat? imò fas est. Consiliorum astutiam, quam dicunt, felicitas
 comprobat, & quam sensuum validus Patronus meus, quantaq;
 solertia hic versatus fuerit? ad publicam famam provoço, illa
 me tacente hoc affatim depradicat. Ast non innocua hac, sed in
 propria rationem utilitatis detorta, clamitant, qui desiderium
 res suas augendi, avaritiã nuncupare volunt. Nescii scilicet Mi-
 nistrorum Principis, primam & assiduam curam esse, felicitatem
 dignationis suae, semper incolumem & salvam custodire, proxi-
 mam

15

16

17

nam etiam sollicitudinem, opes interim cumulare, & fructus ex arbore gratia decerpere ac colligere, ut si à tanto apice excidant, saltem felix pristina potentia monumentum, ad reliqua vita securitatem duret. Tam splendida fortuna questum non abiecit, sed satis eruditus Dux Saganensis utilia honestis miscere, se posuerat aliquam pecunia vim, in senectutis vel posterorum usum; sed invidia servientis fortune, magnam thesauri partem aliorum transtulit, & pupillam hanc oculi evulsit. Impatientior doloris sensus, quod futuri alioquin providus Dux, non curaverit potius in Patriam asportare divitias, supellectile & utensilibus Vindobona relictis.

Præterea injuriis sunt, qui superbiam arrogantiamq; accusant, in argumentum supercilii trabentes, duriores congressus, qui per ambitum, & societatem Consiliorum (illitita dicunt) quarebatur. Videlicet affabilem comitatem, ac cetera privata caritatis jura, in illis Ministris exposcere, per quos principes, præcipua suæ potestatis monumenta exsequuntur, vanum & insulsum; cum maxime hæc aditus & loquendi ambitiosa difficultas, reverentiam conciliet, quo freno cobibetur vulgus, aut timere adsuetum, aut spernere. Et frontis asperitatem quis non excuset in iis, qui perpetua negotiorum serie & fastidio attriti, non possunt utique eandem semper vultus serenitatem obtinere. Multos etiã sine discrimine lascivientis lingua ferocia petiisse ac injuria adsecisse, ferunt, sed honestius putabat, offendere quam odisse. Nec in austeritate subsistit cavillantium malignitas, arguunt non minus, amoris, & insignium foeminarum commercia; Ast Duci Saganensi concors conjunx, aliquot partus enixa, domi tamen servata & cobibita, docet quod ipse rei Domestice negligens, unum imperium remq; communem respexerit semper, negotia scilicet pro solatio amplexus. Certe cum in Aula, inter cœtus & sermones muliercularum observaretur, aliquod ei levamentum indulgendum, ne semper solus, & nullis voluptatibus

tabus advocatus, in aulam vigilantia & malas curas exerceret, men-
 temq; tristi solitudine exederet. Nimirum in iuvene nilem ardorem
 compositus, amoris simulacro, robur animi egregium, vigorem-
 q; annos ac atatem supergredientem, ostentare gesticbat. Satius
 existimans amore consilio adhibito, licitiisq; jocis, quam alia &
 anxio lusu tempus fallere ac opes consumere, pariterque amicos
 perdere, & lucrando inimicos parare. Amanuensis Rufini operas
 serviles, propterea in pretia habuit Dux Saganensis, quod vidis-
 set Ducem quoq; Fridlandum, Italorum hominum ministeria &
 servitia in solemnibus habuisse, ipse etiam sobrius ac sponte ab-
 stemius, Germanorum ex vino potusq; madidas & undabundas
 mentes, pertinaci semper odio & fastidio contempsit rejecitq;, tan-
 quam scyborum solummodo, & nullius reconditi astus capaces.
 Deniq; invidi Mortales, qui pari dolore aliena commoda, ac suas
 injurias metiuntur magnitudinem criminationum, commendo
 perfidia, proditorio dedecore aut perduellionis scelere obtegunt,
 cumulantq;. Et cupidine ingenii humani libentius obscura cre-
 duntur & vulgantur. Invisum scilicet semel & afflictum, seu ma-
 le facta premunt. Proinde Patronus meus nihil inexpiabile a
 se admissum, sancte affirmat, neq; suspiciones imbecillas aut ina-
 mia fama pertimescit, & relinquet rumoribus tempus quo sene-
 scant, plerumq; innocentes recenti invidia impares, adeoq; pe-
 nes se decrevit, supplicii sui consilia & rationes ne utiquam ex-
 plorare, aut immature sacrilego ausu defensionem instituire,
 sed submittere animum sevientis fortuna. Extremum nunc illi
 votorum est, obtinere in placidis hisce sedibus locum, quo otii &
 desidia inimicus, excelsa ingenii dona expromere apertumque
 reddere queat, Rempublicam sui incluti, nec unquam aberran-
 tis consilii egenam esse. Sit ipsi Serenissime Apollo statio inter
 belli Duces, aut civilis sapientia primores, quos politicos dicunt.
 Parnassus semper habitus fuit, oppressa virtutis tutissimum a-
 D sylum,

15

16

17

sylum, qui ut nunc etiam Patrono meo pateat & permittatur, obnixè rogo & obtestor.

Postquam hoc modo Pallas Sortorius, prolixam mali seriem, dolentibus verbis, & ipsis pene gemitibus affabre in conspectum dedisset, respondit Apollo; quieto esset animo, consulendos primum Monarchiæ litterariæ Optimates, exquirendum consensum præcipuè eorum, in quorum consortium candidatus cooptari prætenderet. Injunctum itaque Dictatori politico C. Tacito, ut associatis sibi aliquot bellicis Imperatoribus, Seneca etiam, aliisque Philosophis, tum Catone Censorio, & quibusdam scriptoribus historicis solemniter inquireret, statueret ac decerneret, an deprecatori annui, & Parnassi jus civicum indulgeri queat? rite agendum negotium; ne amor vel odio quidquam detur. Hic interfari Pallas, anxietatem pectoris promere, spem metumque proprium prodere & subsidium suæ fortunæ ejulando querere, exorsus erat; Sed dissolutum Concilium, silentii necessitatem misero imposuit. Palescente igitur in albedinem vultu, consternationis plenus, lassus poplitibus, succiduis ac titubantibus vestigiis regressum emetitur. Mox tamen ficta constantia artes Patroni induit, & tumidum aliam spiritum recuperans, existimavit nil expeditius fore, quam Assessores consilii callidis persuasionibus prensare, pollicitationibus ementitis singulos delenire & nutrire, ut favorem & misericordiam eliceret.

Primum aggreditur Cornelium Tacitum, familiariter olim sibi cognitum, verbis magnificis spem faciens largissimi sumtuum subsidii, quo Annalium & historiarum fragmenta amissaque, ex integro restauraret ipse, vel per orbem Terrarum proposito præmio investigaret & recuperaret. Tum Patronum id acturum, ut amplioribus impostero splenderet dignatibus, cujus consiliis & dogmatibus se feliciter

feliciter quondam usum, deprædicabat. Sed Tacitus ad-
 versus blandientes incorruptus, præter opinionem Palladis
 difficiliorem se monstravit, pristini rigoris & libertatis te-
 nax. Exercituum Imperatores apud Martem tunc uniti, de-
 liberabant, quid elapsa ætate in acie & castris probè vel se-
 cus gestum esset, & quemadmodum militaris disciplina in
 lascivam & licentiam versa, reduci ac emendari queat, cum
 fortè fortuna Pallas conclave subiret. Idcirco Dux Albanus,
 Tillius, Annibal Carthagensis Caterique, autumantes,
 Palladem audere abortivam suam sapientiam, ad bella &
 prælia extendere, vix non pepulerunt importunum & per-
 frictæ frontis hominem à limine & ingressu. Albanus im-
 mensum exandescens increpuit illum, ne vanissimo cona-
 tu audacior fieret, ne ambiret Patrono bellicum decus, im-
 putare, non enim hic Martia encomia & fortitudinis gloriã,
 ut in Aula militares Magistratus, pravis artibus, absq; sangvi-
 ne fuso fallaciis & astu acquiri; Viris fortibus indignum fa-
 cinus esse, fraudes & æmulationem cuniculos machinari,
 tristi adulatione grassari, & fœdis calumniis, interdum eti-
 am intempestivis laudibus invicem laceßere, & inimicos
 pervertere. Laudabilius fore si militaribus ingeniis subti-
 litas desit, & cum plura manu agant, calliditatem aulae pro-
 fligent. Manifestum ait Tillius, degenerare Aularum am-
 bitum, Ex-Præfectus enim nuper ad extrema jurgia cum a-
 lio prolapsus, injuriæ atrocitate utrinque dissimulata, neu-
 ter in arenam descendere, & manu ignominiam abolere
 sustinuit. Illum ipsum esse qui milites & arma odisset, non
 pacis amore, sed compendiosiore vestigio ad lucrum, & e-
 molumentum è Republica tranquilla. Ejusmodi farinae ho-
 mines, ego prompta dextra ulcisci sœvetus sum, dixit Anni-
 bal, cum in foro Carthaginensi orantem olim ex suggestu
 manu injecta detraxerim, Africanus Scipio inquit, dubiunt

D 2

esse

15

16

17

esse sibi an Ex-Consul muralem vel Civicam coronam meruisset? certè nunquam illum triumphasse notissimum.

Ad Philosophos igitur se convertit Pallas, prece ac pretio instans, ut Patrono & sibi adversus communem metum, patientiæ vel sapientiæ firmitudinem darent, & lorica munirent, vel concederent tutum delitescendi locum; atque illud pro sese acrius flagitabat libertus, timens ne paricum Patrono procella percussus ruinæ involueretur. Solius Diogenis Cynici plausum meruit, quod Ex-Consul dogma illius strenuè secutus; *Nibil scilicet turpe reputasset, quod naturale est.* Stoici fœditatem morum exosi, & opum securi, dixerunt; Fatuari desineret aliquando Ex-Præfectus, alioquin ellebori potione sanandum, non esse in Parnasso missilibus locum, ubi mures ferrum rodunt. Ex-Præfectum nunquã dedisse operam, ut splendidum Mœcenatis nomen ac decus reportaret, beneficia in homines vastitæ quam probitate insignes sparsisse; Eumque perfunctoria sapientiæ illibatam, Captatorem tamen communis auræ super omnia illud spectasse, ut litteras non tam nescire videretur quam temnere. Finito demum consilio, rebusque invicem ponderatis, jussu Apollinis ad Cornelii Taciti prædium ductus fuit orator Pallas Sertorius rerû suarum jam trepidus, audivit Dictatorem Tacitum dicentem *Ades dum liberte. Norunt cuncti, quod tu quoque facinore properus clarescere, olim arcanorum Patroni, & nunc propemodum fortuna consors, adversus publicum odium privatam gratiam preparare volueris; Sed cum familiaritate Eiusdem semper prosperè, nunquam bene usus sis, adrependo tristi adulatione Ex-præfecti auribus, concubia pleurumque nocte occultis colloctionibus, cuncta ex peritia morum illius, onerans vel accendens, potentiam apud unum, odium apud omnes adeptus, exemplum eorum sequutus es, qui ex pauperibus divites, ex contemptis metuendi, cladem aliis, ac, postre-*

mum sibi inuenere. Qui ergo nunc exors periculi esse debeas,
 quin cum ceteris rerum atrocium Ministris, in ruinam traba-
 ris? Vix te tuebitur amplius contra Senatam Tiberiolus tuus,
 cujus amicitia ferociter gloriatus es. Socordiam tuam nunc ir-
 ridere libet, qua presenti potentia, & jam tum nutante sequen-
 tis etiam auctoritatem atatis non exstingui posse credisti. Insigne
 tamen inde exemplum, quod quo obsequio florentem celebra-
 veras, precipitem non deseras: Laudo pietatem tuam. Cate-
 rum qua in encomium & expetiti beneficii rationem, hic disse-
 ruisti, solida, vana, & si mollius accipiamus, miseranda sunt.
 Etenim vitis quibus solus gloriatur Dominus tuus, evertere
 Imperium posset, etiam cum amicam Imperatoris ageret, & si
 qua sunt ad virtutem & laudem illius egregia, sine turpi macu-
 lavit, Cesserunt prima postremis, bona iuventa Senectus flagi-
 tiosa oblitteravit. Illustre equidem ingenium altioribus studiis
 haud tradidit, latam voluptatibus adolescentiam agens. Con-
 tendere voluisti Pallas cum Fridlando Lobcoviciam, postquam in
 contubernio istius armorum rudimenta posuit. Hic quod de L.
 Sulla & Cajo Cesare, Tiberius olim praedixerat, & mihi in An-
 nalibus memoratum, repetendum duco; Nimirum omnia Frid-
 landi vitia, & nullas ejusdem virtutes, habuisse Lobcovi-
 cium. Ille enim praecipua rerum & factorum ad famam & glō-
 riam direxit, ejusq; causa modo largitio & luxus, saepius indu-
 stria & vigilantia, haud minus noxia quotiens parando regno
 finguntur. Hic segnis & flagrantissima libidine torpens, sine fi-
 ne dominationem, quidq; in hoc consilium conducere posset, ma-
 gnitudinem scilicet opum spectavit, alioquin sordide tenax, &
 foeda avaritia maculosus. Superbia, savitia & ambitione pari-
 ter immodici quatiebatur Fridlandi exemplo Expressi segne
 ingenium, ut concupisceret magis quam speraret. Utrumq; fe-
 licitas in recordiam vertit. Maxime formidolosum fuit, pri-
 vatorū hominum potentiam, supra Caesaris ascendere, rem quoq;

communem in id discriminis redactam, ut pereundum fuerit, nisi confestim perderentur, atq; exitiosa in Republica consilia, ac materies scelerum tollerentur. Postquam turbatores contumaciam & perniciem quam obsequium & securitate maluerunt, facta, non consulto opus fuit. Et licet causa coram Praetore non sit agitata; falsaperinde haud sunt, etiam qua vera esse solemniter non probantur. Cesari summum iudicium Dii dedere, non ut in foro actione instituta accusationum perageret, sed quoties publica salus id requirit, salubrem subitamq; vindictam stringeret, & hostium loco nefarios ilicet puniret, sicuti insidiatori & latroni nulla potest iniqua mors adferri, In propatulo est, qua truculentia & insita ferocia Expressus egerit, quando cum ratione insanibat; quin minas cadibus & suppliciiis misceret, denegata sibi in id potestate retentus fuit. Impotentiam animi, offensas sine discrimine & causa, arrogantiam & superbiam, virtutum quidem vocabilis appellatus Orator; sed te hac magis inspeciem verbis adornasse, quam penitus sensisse credo. Nam inimicitias capescendis facilis, praeceptis in iram, & quo obscurior eod irrevocabilior, quandoq; tamen gravi & dissimulata offensione odium abdidit, perinde secretum silentiumq; ejus suspectum, ac si aperte fureret. Aliquoties incautius efferbuit, errorem in poenitentiam mutavit, in tristem adulationem demissus, ad assentationum formulas privato indecoras prolapsus, veniam injuria supplex deprecatus est, & quanto magis falsa erant, qua fiebant tanto plura facere. Eatenus fama moderationis querebatur, postquam arrogantiam expleverat. Superbiam ejus nemo per obsequium & modestiam effugere potuit, patientia nihil profectum, nisi ut graviora sequerentur. Interea quidquid in illo auctoritatis erat, crebris contradictionibus destruit, scilicet optimum quemq; jurgio lascens, & respondenti reticens, ut pavida ingenia solent. Acerbis facetiis quibuscunq; illustrit, earumq; acris apud praepo-

tentes

8.

tentes memoria adhuc haret. Utinam ista facinora inter priva-
 torum damna stitissent, ast bona malag, ejus ad Rempublicam
 pertinuerunt. Ludicra enim seriis miscere solitus, juxta ve-
 saniam vel amentiam cum dedecore dignitatis sua egit. Lega-
 tos vel Oratores caterorum Principum aut Rerumpublicarum pa-
 riter explodere, aditum negare, excludere jam presentes, sollem-
 ne erat, excusans ardua rerum, & negotia urgentia, nempe ut
 somno tempus falleret, suisq, solum ineptiis ac nugis vacaret &
 indulgeret. Stolidi certè & indecora simulatione vel oris proca-
 cia eò excessit, ut nullis amplius artibus fidem inveniret; quod
 si modum orationi posuisset, gloria animos audientium imple-
 turus, verum largissima promissa speciosa verbis, re inania aut
 subdola, spretajam & exoleta, nec rudiorum credulitatem eli-
 cere potuerunt amplius. Quoniam ne sibi crederetur multoties
 premonuit & postulavit, vir omnis fidei desertor. Fortuna con-
 siliorum Exconsulis pronis animis audita, sed postquam ad pro-
 videntiã sapientiamq, flexissi, nemo fere risu temperavit. Nam
 ut callidum illi ingeniu, ita anxium judicium. Sedit in Senatu
 verba patrum cavillans, interim satagens ut tuta, quamvis ob-
 noxia, differeret, ac privato usui publicum bonum postponeret.
 Plerumq, in illius suffragio ancipiti, plus astutie & assentationis
 quam fidei fuit. Etiam in rebus quas non occuleret seu natura
 sive assuetudine, suspensa illi semper & obscura verba; in consul-
 tando autem nitenti, ut sensus suos torqueret, aut penitus abde-
 ret, in incertum & ambiguum magis implicabantur. Qua ha-
 sitatione eò proventus est, ut neq, alieno suasu regeretur, nec su-
 um ingenue expediret. Consilii scilicet quamvis egregii, quod
 non ipse afferret inimicus, & adversus peritos, perdicax. Vitio
 ipsi merito datur, quod in hoc concussi Orbis motu, nulla cura
 fuerit, debonestari extrema imo interiora Imperii, dissimulans
 quippe damna, ne cui bellum permitteretur, atq, ut pax indu-
 strios & ignavos in aequo teneret. Habitus enim semper fuit
 par

15

16

17

par negotiis nec supra, & qui omnia serviliter pro Dominatione
 ageret, nihil abnuens dum illius adipisceretur. Consentaneum
 est, nec meliorem servum nec deteriozem Dominum fuisse,
 quam celebrem Expraefectum. Usurpare solitus, non esse in-
 dicium magni Principis, magros libertos, quam turpiter autem
 Rufino probrosissimo servorum sese subdiderit, ab ejusdem arbi-
 trio seu libidine pendens, nemo sufficienter exputarit. Ipse qui-
 dem Fridlandi Ducis institutum amulari voluisse fertur, cum
 tamen praesens quasi viderit, quod exteri illi, ex Latio homines
 ingentibus donis & honoribus sati, praeter aliis ruinam Domini pro-
 curare accelerarint. Sileo, Fridlandum optimum quemque ut
 fidelissimum elegisse, & eminentes sectatum fuisse virtutes, Ru-
 finos similesque ex ima colluvie, quibus nulla honesti cura, ut ip-
 sa vitia odio habuisse. Noster vero ab hisce nec periculum sibi,
 nec dedecus publicum metuit. Fama labefactata temuntur
 virtutes, ipse vero contemptor etiam suae infamiae, persectorum
 jam scelerum Rufini, tam diu nescius videri voluit, donec fidu-
 cia sui caeca, vel assiduis adulationibus corrupta mens, propria
 pernicie veritatem sentiret; apud posteritatem gliscet certe de-
 decus, ex ejusmodi de honestamentis partum. Et quanquam
 Ex-Consulem ut vulgus disperdit, scelere fidem abruptisse, non sa-
 tis adfirmetur, Rufinum tamen, ex ingenio suo grassari, autori-
 tate & nomine abuti passus est. Scilicet cum secum premia per-
 fidia servilis animus reputavit, simulque ingens pecunia & poten-
 tia obversabantur, cessit fas & salus Patroni. Juret dejeret & dira
 quaeque imprecetur sibi Expraefectus, innocentiam perinde nemi-
 ni probabit, nec ipse forsitan deposcet, de eadem sibi per supe-
 ras & inferos asseveranti, credi posse, postquam fidem suis dictis
 adhiberi severe vetuit, proinde vana est & vecors hominis am-
 bitio, parnassum ingrediendi, priusquam abdicatis vitiiis virtu-
 tem colat & amplectatur. Quo fine salutaribus stoicorum praec-
 ceptis animum imbuat, ut mansuetior tranquillas hasce Regi-
 ones

ones scundat. Tu Pallas disce, potentiam cautis quam acrioribus consiliis tuto haberi, & jussu Apollinis ad tricesimum lapidem festinato itinere discedet, ne intra parnassi limites a poetis satyricis deprehendaris. Interim in Aula Caesaris nuncia, decrevisse Apollinem Divo Leopoldo solemnem panegyrim, Plinio secundo dicendam, quod infinita sua laude ostenderit sibi non esse infra servos ingenium. Gloria hoc prestabile argumentum, quod facundia universi oratorii ordinis, idonee nunquam exauriat. Experiendo id ego cognovi, cum enim olim Neronem deterrimum quamvis Imperatorem, hoc praconio non indignum scripsissem, myriades auri, vel ipso Apolline censente, non valere in simplex quoddam redhostimentum. Cato Censorius in procinctu stabat, quæ severa castigatione reprehendere, morum Expræfecti improbitatem; satis demum ipsi fuit, rejectum esse candidatum; alioquin agebat, nec Musarum pudicitiam vel cubilia tuta & illibata fore. Seneca fasciculum florum, ex suæ disciplinæ dogmatibus lectum Pallanti tradidit, quo animum Expræfectus interim permulceret; tenebriones Scholarum hæc sententias è vestigiis sapientum, ut socratis discipuli sputum ejus, linquunt, nunc tamen oratori frustraneo gratissimum donum visum, ne omnino nudus & inops ad Patronum remearet. Rursum accipiebat Cornelius Tacitus; Maxima quæquæ ambigua sunt, dum alii quoquo modo audita pro compertis habent, alii vera in contrarium vertunt; propterea serio & severè jubeo Pallas, ne tu aut quisquam ex tuis similibus, causam ruinæ Expræfecti indagare præsumat, nam jure merito illum damnatum nemo negarit, nisi qui scelerato ausu Clementissimam Cæsaris mentem incusare vellet. E contra cunctis in conspectu sit, Sanctius & reverentius esse de actis summorum principum credere quam scire. Mœror & luctus eatenus debilitarant libertum Pallantem Sertorium, ut inclinato saltem capite ex Triclinio

E nio

15
16
17

nio regrederetur; fortè quod trepidatio & irrita legatio ul-
teriolem orandi facultatem oppressissent.

Vides hic Amice successum & fatum Principis Lobco-
vicii, ea qua par est integritate & fide per scriptum; is enim
mihi nec beneficio aut injuria cognitus. Dispergit vulgus
atrociora imminere, ultionemque Cæsaris nondum exple-
tam, de hiscè pro amicitia mutua vinculo te certiolem red-
dere non intermittam; polliceor tibi non minus supradi-
ctum panegyricum, si Plinius illum publicæ lucis fieri sinat;
Nec non si Cato Censorius edat, quod recenter suppressit.
Vale interim & me ama.

* * *

Qvid Scrutaris Viator?

Credas te versari hic, non in foro Scrutario,
Sed inter mortalium exuvias & umbras.

Vivosne? an mortuos?

Vel potius vivum inter mortuos, quæris?

Deprehendis hic statuam, statutam Vivo-mortuo.

Zeno Imperator vivus & spirans, tumulo illatus expiravit,
Quod hic conditur cadaver, anxia & adhuc suspiria trahit;

Fato functum civili

Civiliter mortuum

Sciscitaris quo ægritudinis genere?

Scito

Parcam diu pepercisse, ne tabe, hydrope, angina vel
argenti tangina, aut febris maligna, hominem elinguem red-
deret.

Qui valetudinem rexit Medicus, adeo nova infirmitatis
Sorte laborasse respondit, ut nomen ex orbe novo peten-
dum sit.

Sufficiat tibi

Uno momento, uno ictu, uno nictu, unius vestigii lapsu
Monu-

Monumentum hoc

Sine Exequiis.

Sine Naniis.

Ingredi noluisse sed debuisse,

Quem?

Scilicet qui quinquagenariae matris primus partus,

Ortu mirandus,

Vitanemini comparandus,

Occasu non miserandus.

Is fuit.

WENCESLAUS IMPERI NOVEL- LUS PRINCEPS. LOBCOVICIUS

Ex Iberico *Loco* & *Vitio* conflatus.

Ex milite, repente belli Imperator

In toga & sago SAGANENSIS DUX

Minister quondam

Apud Caesarem primariae dignationis & caritatis

Consiliorum Antistes

Provinciarum Praeses

Aulae summus & Exlex Praefectus.

Imo Dictator?

Romano legi Sulla non absimilis, si morbo pediculari pariter peri-
isset.

Molem corporis ingentem hinc collige.

Molimina etiam ingenii perpende.

Delitescit tamen in angusta hac quam cernis tumba

Animus timidus, vel tumidissimus

Quem spes, vota, desideria, cupido & lubido

Tum Fastus & Ambitus

In vastitatem *Colossi Rodii* extulerunt

Et fastigio aequarunt.

Vani & evanidi spiritus turbulento in pectore & cerebro
dominabantur! montes parturientes.

Aegri autem pedes,

Non nodosa podagra,

E

Sed

15

16

17

Sed firmitudinis defectu adfecti erant, nec officium explebant.
 Constabat, fama potius quam vi potententiam stare
 Attamen Lobcovicius famam suam negligens, proculcavit

Ergo.

Cellus, Celsior Celsissimus

Cecidit & excidit culmini

Præceptus Princeps, lubrico è fastigio in imum ludibrium

Et cum nemo accurreret

Qui lapsantem erigeret

Consternatus, concussus, conturbatus, conqvasatus, conclamatus

Facie

Expes Exsors & Excors.

Aula Ex-Præfectus, Senatus Ex-Consul, Provinciarum Ex-Præses

In Boëmia quondam tutelare Numen

Nunc Exsul

Deportatus

Cum animam ageret, ultimo elogio servitiis reliquit

Iusta sibi fieri.

Ast sumptuum & splendoris, non Veneri sed funerei, inimicus,
 Sibi sumpsit funus suum ducere & efferre.

Dixit;

Nemo me lacrymis decoret, nec funera fletu

Faxit.

Spectaculum admissi risum tenentis amici.

Dictum, factum.

Ad parentandum comparuit nullus & nemo ex suis.

Fuit parens non orbis, sed sine liberis, quamvis partum

Non unum, sed plures, ut Pater ritè sustulisset.

Conjugatus absque suavissimo connubiali consortio,
 nullo discidio cum Coniuge, prudentiæ egregia intercedente,

Vixit solus

Sponte quasi Cœlebs

Sed

Omnium mulierum Maritus.

O! amici, nemo amicus,

In Domo principum, nomen tantum amicitie, inane irretitumq;

remanet.

Merite

Merito apud illum

Qui cum ullo mortalium vix solida fide coluerat, qui nullum
Sincere coluerat, fidos Clientes respuerat.

Omnes aspernans

Nemini bonus, quam sibi

Proinde prosperis rebus spe metune certantes, ad obsequium
fortunam adversam, omnes ex æquo detrectarunt.

Quid Amicæ? Quid Astræ?

Luxit Adonidem Venus.

Sed nulla diu foemina pondus habet. Illæ jactantius moerent quæ
maxime latantur.

Aut Deus aut lapis est, qui non juveniliter ardet.

Juvenis admodum qui hic occultitur senex

Olim

Achilles Martis in Campo, Paris Veneris ac acie

Nunc

Turpe senex miles, Turpe femina amor

Adhæsit quondam Dominae vultibus

servus Cupidinis.

Solutus vinclis satis est. Impetus

Invenit exitum.

Sed mox

Bella gerunt alii, tu pari semper ama.

In ardore juventutis, atque telisque abdicatis, amorem dominationis
amplexatus, in Aula appulit, ambitionis meta.

Cum Jasone, esurire se credidit, quotiens non regnaret

Cum Jasone pariter Medea & Creusa deperire non omisit.

In Argonautarum numerum & sodalium receptus

Aureum Vellus reportavit.

In Senatum Sanctiorem allectus, sedit initio subdola modestia

taciturnior quam ii qui Pythagora fuerunt initiati

de cetero quid gesserit scire aves?

Fuit

Illi loquentia multum, sapientia parum

Ille nimius verbis, ore procax, Cavillator futilis, calumniis atrox,

Inferiis jocosus, in jocosis scurilis

Laborum exosus, in nugis negotiosus.

In

15

16

17

In ipsorum negotiorum ardore, ad fatuās & ad effoeminatās ineptias devolutus.

Sapientis nomen perdidit.

Providentiā ulum amisit.

Præfens absens, quod agendum incumberebat minimè egit.

Eguit semper alieni suppetiis ingenii, sui diffusus

Omnium iudicio capax Aulici Imperii, nisi imperasset,

Pollens rara memoria, omnia feliciter memorabat, immemor beneficiorum

Polluit ingratus

Cæsaris gratias

Quibus potissimum eminuit

Clementissimi Domini sui benignitatem continuò irritavit

Vecors & Vefanus,

Usquevaquè cum ratione insanivit

Ut palam offenderet publicè læcesseret, nemini nec Domino parceret

Vicissim

Uti subitis offensis, ita intempestivis blanditiis

Mutabilis

Invidia in occulto adulatio in aperto erat.

si Expediret

Non deerat protendens manus, adulari, assentari, prensare proceres
adorare vulgum, jacere oscula, precari, deprecari,

Omnia serviliter pro Dominatione.

Ex simulationum falsis compositus,

Habitu & ore ad exprimendam imaginem honesti exercitus, exterum

animo perfidiosus, ac subdolanus, avaritiam ac libidinem occultans,

Oraculum se putavit

Nunquam profecto Verius, & ex tripode quidquam dixit,

Fidem dari oportere, nunquam servari

Et fraudare homines & fallere Numina Divina

fuisse foreque actionum suarum

Cynosuram.

Talis nunquam fuit, qualis videri voluit

Nescit

Noscitur ex loco qui non cognoscitur ex se.
 Fatuum Mancipium, non in lepores sed familiare servitium, lateri
 superstitis ita adhæsit, ut conglutinatas mentes
 facile crederes, difficulter secerneres.

Illud

Novissimo contubernio, inter ferales has umbras,
 Habitat cum Domino

Cæterum cum omnes Lobcovicii præcipitium horrent
 intercessit & accessit,

Servorum illius luculentissimus aliàs

Nunc verò luctuosissimus, & funestissimus,

Solers nec iners,

postquam Variis artibus devinxisset adeò, ut obscurum adversus
 alios Dominum, sibi uni incautum intectumque reddidisset,

Negotiorum gestor

Strenuè sategit.

Et omnem operam sollicitè contulit,

Ut Dominum infelici sepulcro circumdaret, abderet & obscuraret,

Tumulo haud rectò, nec erecto

Cinerum feralem urnam inferret includeret & fœdaret,

Virtutes & dotes serviles jam noveris, curiose exploratos;

Nomen ne ignores,

Hic positum non supposititium

Scilicet.

RUFINUS NUMULARIOLUS FERRARIENSIS

Monoculus lumine læsus

perspicax Poëta ser

In lufiris doctor Medicus.

Ambigui adhuc nominis, quippè ex Hippocratis vel Galeni præce
 ptis, nullius vitæ latro, aut Salvator

Quamquam hypœriscia multis injuriis

Arcanorum infelix custos

Melioris fortuna quam fama secretarius

proditoria artis præstabili polypus

pie

15

16

17

pietate motus

Diis manibus &

Nomini Domini plus quam XII. Consuli

Nunc designato Ex Consuli perpetuo

Monumentum hoc

liquit, posuit, destinavit, sacravit,

Quod.

Nec temporum Injuria fatisceret

Quadrinis columinibus sustentaculis firmavit

Nempe.

I.

Quærenda pecunia primum,

Virtos post nummos

II.

Jura perjuria secretum prodere

noli.

III.

Deglubere pecus non ton-

dere

IV.

Oderint dum metuant.

Plaude vel plange

Viator

Casuum humanorum admirator

Vade, & si placet dic mecum

Discite justitiam moniti, & non temnere Divos.

FINIS.

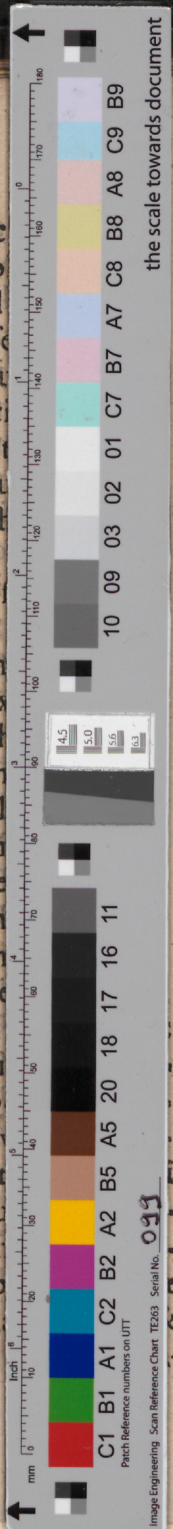

19,
Nulla illic *nania*, nulla luctus imitamenta
tur, nisi debachantis lascivientisqve plebis non p
plausus, non suspiria sed dicteria, non preces sed
nes. Hæc dum edissereret Mercurius, Ex-Præfe
haud valdè mirati sunt virtuosì, habentes in oeu
nos, Bironios, Ancreos, Guisios, aliorumq; præc
exempla. Portento tamen proximum judicatum
hominem ingenii, fictis virtutibus tam diu in au
cunctis sua culpa invisum & superbia exosum, fast
ri potuisse. Abominabantur idololatriam, qua
ter agitatus Dominus, funestum Mancipium, Ru
cer suum adoraverat, captumq; indoluerat.

Primores Collegiorum jam agitabant anim
latim edere, nisi interrupisset sermones unus ex
ribus, nuntians, adventare Legatum, lugubri
missa barba & pompa quasi funebri tetricosum
Præfectus ceremoniarum atrienses mittit expl
forte & conditione peregrini hospitis? quæsitum
hominum esset? Regressi respondent, esse libe
Sagenensis aulae Cæsareæ Ex-Præfecti, eiq; nom
torius, desiderare Apollinè adire, precesq; Patron

Hinc novus rursus habitus animorum, re
quid deniq; portendere tlegatio insolens? cum
proscripto proficisceretur, non à Principe satis fu
blico nomine. Quæsitum idcirco an admitti p
ve Orator? Præsertim cum videatur tantum q
res & lamenta ferre, id judicare pullam liberti
multum in mœrorem compositum: Abigendu
bant Stoici & Epicuræi novum hominem; dan
vinciam, ut Boëtium de consolatione philosop
prælectionis, Patrono traderet, quam seren

15
16
17